

ningsartilleri med Nødvendighed maa foregribe Spørgsmaalet om Anlægget af en permanent Befæstning af Kjøbenhavn mod Landsiden. Uagtet Mindretallet ikke finder den nævnte Forudsætning rigtig, og uagtet det derhos for sit Bedkommende ikke nærer den mindste Tvivl om, at Kjøbenhavns Befæstning er et nødvendigt Led i vort Forsvarsvæsens Udvikling, naar fornøden Tryghed for Landets Existents virkelig skal være givne ved dette, saa erkjender det dog, at Meningerne indenfor Thingets Midte ere saa delte angaaende Spørgsmaalene, om hvorvidt Befæstningsanlæg overhovedet skulle indgaa som Led i vort Forsvarsvæsen, om Valget af de Steder i Riget, der eventuelt vilde være at befæste, om Anlægene skulle være permanente eller Feltværker eller en Forbindelse af begge Dele, at Rigsdagen har et berettiget Krav paa at faae disse Spørgsmaal forelagte til Overveielse og Afgjørelse aabent og uforbeholdent. Afgjørelsen af alle disse Spørgsmaal ligger imidlertid ikke for nu, idet Regjeringen jo som bekjendt ikke i denne Samling har forelagt noget Befæstningsforflag. Igeoverfor den af Udvalgets Flertal indtagne Stilling har Mindretallet derfor troet at gavne Lovforflagets Fremme mest ved oglaa for sit Bedkommende at slutte sig til, at Afgjørelsen om Fæstningsartilleriets Udvidelse ud over den Lanke, som er den nuværende Hærløvs Basis paa dette Punkt, altsaa ud over, hvad der behøves til den nuværende Søbefæstning og til en mindre Anvendelse andensteds, — udsættes indtil samtidigt med, at Befæstningslagen senere kommer til at foreligge til Afgjørelse. Mindretallet har troet saa meget roligere at kunne gjøre dette, som Lovforlaget selv antyder, at der til Gjennemsførelsen af den foreslaaede Omordning af Artilleriet vil medgaa en Mærække af 10 à 15 Mar, og som Tilveiebringelsen af det nødvendige Antal af Befalingsmænd til den egentlige Operationshær og til de alt tilstedeværende Befæstningsanlægs Artilleri dog altid maa være de første Led i Rækken ved Gjennemsførelsen af den nye Hærorordning.

Efter en foreløbig Beregning vil Bedtægelsen af de Vædringsforflag, som Mindretallet har foreslaaet eller sluttet sig til, bevirke en Besparelse paa Lovforlaget af ca. 600,000 Kr., og Mærudgiften til Hæren vil altsaa derved blive indskrænket til et Beløb af ca. 400,000 Kr.

Dette Mindretal skal endnu kun tilføje, at det, efterat være blevet bekjendt med de endelige Forflag, som af Udvalgets øvrige Mindretal ere blevne stillede til Lovforlagets 2den Behandling, — og om hvis militære og finansielle Bestaafenhed det efter Omstændighederne anser det rettest først nærmere at udtale sig under de senere mundtlige Forhandlinger i Thinget, — har maattet forelægge sig det Spørgsmaal, om det ikke burde benytte sig af

sit Forbehold om at kunne tage alle Vædringsforflag tilbage, der ikke særligt vedrøre de Punkter, hvor Mindretallet i alle Tilfælde ubetinget maatte ønske Forandringer indførte i Lovforlaget. Mindretallet har drøftet dette Spørgsmaal, og naar det efter nye Overveielse er kommet til det Resultat, at det ikke burde tage noget af sine tidligere stillede Vædringsforflag tilbage, da er dette begrundet i Overbevisningen om, at der saavel i Rigsdag som i Befolkning er et levende Ønske om, at Hærrrevisionen skal bringes tilende i denne Samling, ligesom og i, at det, hvor vigtig end den finansielle Side af Sagen er, dog ikke kan anses som det i Diebliffet So vedsaagelige at opnaa Besparelser, men derimod at tilveiebringe en Tilstand, hvor de betydelige Midler, der aarlig udgives til Hærvæsenet, gennem en forstandig Fredsordning give et virkeligt Udbytte for kommende Krigsforhold. Mindretallet hengiver sig saa meget tryggere til Forentningen om, at Rigsdag og Befolkning vel vil finde en Afhjælpning af de føleligste Mangler i den bestaaende Hærorordning det Offer værd, at de aarlige Hærudgifter i Overensstemmelse med dets Forflag forøges ved ca. 400,000 Kr., som der ved Lovforlagets Vedtagelse samtidigt med den angivne Udgiftsforøgeelse tillige vil bevirkes en ikke ringe Besparelse i en Del af Befolkningens personlige Byrder derved, at Tjenestetiden for den større Del af Fodfolket indskrænkes fra 10 Maaneder til 8 Maaneder, og at ingen Værnepligtig efter Forløbet af sin første Tjeneste fremtidig vil blive indkaldt mere end 2 Gange til fornøjet Tjeneste i Linien, medens det efter den gjældende Hærløvs kan ske indtil 3 Gange.

Et andet Mindretal (Berg, L. Pedersen Skytte og J. Spørensen) havde ønsket, at en større Snighed indenfor en i finantsiel Henseende forsvaerlig Grænde havde været at opnaa i Udvalget, inden Sagen indstillede til Thinget, men da det har opfattet Krigsministeren saaledes, at han endnu ikke er tilbøielig til at gjøre de Indrømmelser, han mulig paa senere Stadier af Forhandlingerne kunde bekvemme sig til, synes der ikke med Nytte for Tiden at kunne fremsættes yderligere Forflag i Retning af en Udjevning af de tilstedeværende Afgjørelser. Dette Mindretal anbefaler derfor at fremme Sagen videre paa Grundlag af de af dette stillede Vædringer, hvorved man ligesaa tidt som i 1867 foregriber Noget med Hensyn til Spørgsmaalet om den fremtidige Forsvarsplan, om hvilken der ikke foreligger Rigsdagen noget Forflag, og som man derfor ikke